

ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ПЕТРА ОЛЕКСІЙОВИЧА ПОРОШЕНКА

Високоповажний пане Президенте!

Більше року тому, завдяки самовідданій і жертвній боротьбі багатьох тисяч громадян, які не змирилися з поправленням своїх конституційних прав і свобод, в Україні розпочався процес зміни центральних органів влади. На сьогодні ми маємо новообраного Президента України, наділеного Українським народом найвищим рівнем легітимності, новообрану Верховну Раду і сформований нею Кабінет Міністрів.

Зміна владних інституцій проходить в умовах зовнішньої агресії, що включає в себе всі елементи дестабілізації внутрішньополітичного життя в країні – політичні, економічні, культурні, суспільні, міжнаціональні, релігійні, інформаційні тощо. Перед українською владою постали виклики, масштаби і безпрецедентність яких є небаченими для новітньої історії не тільки України, а й всієї післявоєнної Європи. Зовнішня агресія у поєднанні з кризою владних інституцій, метастазами корупції, обвалом економіки і знеціненням національної валюти поставили перед державою найбільш складне питання: бути чи не бути?

Вашими неймовірними зусиллями, вельмишановний Петре Олексійовичу, зусиллями Верховної Ради і Уряду вдалося домогтися підтримки з боку США, країн Європейського Союзу, Міжнародного валютного фонду, інших країн та міжнародних організацій, що дозволило взяти ситуацію під контроль і крок за кроком робити її більш керованою та розпочинати глибинні реформи. Віддаючи належне зробленому, розуміємо, що це лише початок відповідальної та важкої праці. У міру своїх можливостей і відповідальності кожен з нас, починаючи з Революції Гідності, бере участь у започаткованих нею суспільних змінах. Насамперед ми прагнемо змінити себе та своє ставлення до громадянських і професійних обов'язків. Вважаємо, що саме такою має бути позиція свідомих громадян.

Водночас нас непокоїть те, що Україна ще залишається розділеною на сфери впливу олігархів, які приватизували право на політичну й економічну діяльність та заповнили своїми сентенціями інформаційний простір держави. Український олігархат через підконтрольних собі політиків, як на наш погляд, потурав зовнішнім деструктивним силам і продовжує сприяти внутрішній розколотості українського суспільства. Вважаємо, що Ви, пане Президенте, спільно з Верховною Радою і Урядом у цивілізований спосіб зможете сприяти перетворенню олігархів на відповідальних бізнесменів, які у скрутний для України час забудуть про свої олігархічні звички й почнуть працювати на державу і народ, завдяки яким вони набули великих статків. Сьогодні, коли країна не може в достатній мірі фінансувати науку і освіту, коли український педагог опинився у вкрай принизливому становищі – неможливості забезпечення необхідних життєвих потреб, найбагатші люди

могли би частину своїх прибутків спрямувати на системні зміни в освіті, модернізацію українських шкіл, училищ, ліцеїв, коледжів та університетів, адже для розвитку їх бізнесу потрібен якісний людський капітал, у розвиток якого вони майже не робили ніяких інвестицій.

Наступна проблема, яка турбує нас, як членів суспільства – реформи, а точніше затягування з їх проведенням. Ми думаємо, що влада зробила досить мало для залучення громадянського суспільства до вкрай необхідних трансформацій. Головна проблема, на наш погляд, у відсутності цілісного бачення реформ та недостатній наполегливості у їх проведенні, що можна продемонструвати, зокрема, на сфері освіти. В Україні є чимало добре підготовлених для проведення змін фахівців, але якість кадрової політики й фактичне руйнування інституцій державної служби, політичні квоти, вплив родинних і бізнесових інтересів, принципи особистої відданості заважають їх залученню до реформ. Вважаємо, що для уникнення помилок у кадрових призначеннях мають бути сформовані прозорі підходи, що ґрунтуватимуться на участі професіоналів, які володіють кредитом суспільної довіри.

Реформи матимуть успіх, якщо вони будуть добре вмотивовані, зрозумілі для широкого загалу і здійснюватимуться не за рахунок найбідніших верств населення, а шляхом розподілення їх тягаря між усіма членами суспільства. Ми розуміємо всю складність такої архітекτονіки реформування, але не можемо поділяти підходи, в яких ЛЮДИНА залишається об'єктом експериментів, суб'єктність якої немає ніякого значення. Вважаємо, що питання ЛЮДИНИ є головним і допоки не вирішеним в державі. Адже Революція Гідності змінила лише верхівку влади, при цьому влада, яка безпосередньо наближена до людей, практично не змінилася, але найголовнішим є те, що на вертикальному та горизонталіях рівнях не змінилося ставлення до ЛЮДИНИ. Особливо це відчутно там, де правлять монополісти – в енергетиці, газопостачанні, комунальному господарстві. Гідність ЛЮДИНИ повсякчас принижується будь-яким конторським працівником ЖЕКу, райгазу, райенерго чи місцевого самоврядування.

Ми закликаємо Вас, пане Президенте, зробити все можливе, аби ЛЮДИНА в країні, у якій Ви є найвищим державним посадовцем, відчула, що Революція Гідності змінила ставлення до кожної ЛЮДИНИ, що держава існує для ЛЮДЕЙ, а не ЛЮДИ для держави, що будь-який державний службовець є найнятим менеджером, головним завданням якого є служіння ЛЮДИНІ, що будь-який конторський клерк має поважати кожного громадянина як бажаного споживача своїх послуг. Ми звертаємося до Вас, як до високоосвіченого Президента, який може змінити ставлення до ЛЮДИНИ, починаючи від культури побуту, яка не витримує критики, і завершуючи найскладнішими реформами різних сфер суспільного життя.

Вважаємо, що цей історичний шанс Україна не може змарнувати, розуміємо, що реформи вимагають значних обмежень, до яких більшість громадян готова, але разом із владою та найбагатшими людьми України. Вважаємо, що відповідальні політики не мають право довести народне

обурення до нового Майдану, адже наслідки його є передбачуваними. Україні також не потрібні щорічні вибори, вони надто дорого коштують, а тому є один шлях – змусити владу змінитися, насамперед, у ставленні до ЛЮДИНИ. У цьому ми вбачаємо історичну місію Президента України.

Прийнято на засіданні Вченої ради
Київського університету імені Бориса Грінченка
26 березня 2015 року, протокол №3.

З повагою, члени Вченої ради Київського університету імені Бориса Грінченка.

*Прийнято вченою радою
(протокол № 3 від 26.03.2015р.)*